

Ejderha ile Kız

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2025

Ejderha ile Kız

Lluís Prats

Orijinal adı:
Wen y Long

ISBN: 978-605-188-819-4

©2024, Türkçe yayın hakları IMC, Agencia Literaria S.L ve Lluís Prats Martínez ile yapılan anlaşmayla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.

© Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Yazar: Lluís Prats

İllüstrasyonlar: Cristina Bueno

İspanyolcadan çeviren: İrem Genç

Editör: Filiz Çiçek

Grafik uygulama: Adem Şenel

Baskı-Cilt: **İmak Ofset**

Matbaa Sertifika No: 71320

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 Kat: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 / Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

2023 FOLCH Y TORRES ÖDÜLÜ

Ejderha ile Kız

Lluís Prats

İllüstrasyonlar: Cristina Bueno

*Puff, denizin dibinde yaşıyan
büyüliü bir ejderhaydı.
Ama yalnızlıktan çok sıkılır,
oynamaya çıkardı.*

*Onu çok seven
bir çocuk vardı.
Sahilde buluşup
sabahtan akşama kadar oynarlardı.*

*Birlikte uzun bir yolculuğa
çıkmağa hazırlandılar:
Dünyayı görmek,
denizleri aşmak istediler.*

*Fırtına çıktığında
iyi idare ediyorlardı:
Çocuk, Puff'ın kuyruğuna tırmanır,
rüzgârı izlerdi.*

*Soylular, krallar ve prensler
onların önünde eğilirdi.
Puff korsanlara bağırınca,
hepsi sessizliğe gömülüirdü.*

*Ejderhalar sonsuza dek yaşar,
ama çocuklar büyür.
Çocuk dünyada hoşuna giden
başka oyunlar buldu.*

*Gri, hüznü bir gecede
çocuk, ejderhayı terk etti.
Ejderhanın neşeli çılgınlıkları
sona erdi.*

*Ejderha uzun boynunu eğdi,
ve oradan uzaklaştı.
Ağlarken sanki
yağmur yağıyordu.*

*Üzgün ve kederli bir hâlde
oradan ayrıldı;
ve ağır ağır
denizin dibine geri döndü.**

* Peter, Paul ve Mary (1963) tarafından Leonard Lipton ve Peter Yar-row'un şiirinden uyarlanan şarkı.

Ejderha ile Kız

Bana neden bu yemyeşil tepelerde
yaşadığımı mı soruyorsun?

Gülümsüyorum.

Kalbimdeki huzuru aulatmaya
kelimeler yetmez.

Bir dere kenarında Long’la karşılaştığımı, onun aynı yerde Wen’i bulduğunu ve keşfettiğim inanılmaz şeyleri anlattığım bölüm.

Çok uzun yıllar önce, büyük büyük büyük dedelerinizin büyük büyük büyük dedeleri doğmadan önce, dünya şu an bildiğimiz gibi değildi. O zamanlar hâlâ büyü ile keşfedilecek binlerce şey vardı ve neredeyse her şey mümkündü. Bu hikâye, o zamanların Çin’inde geçiyor.

Her şey, çiçek ayı Huáiyuè¹’de, güneşli bir sabah başladı. Güneş bulutsuz gökyüzünde parlıyor, pirinç tarlaları elmas gibi ışıldıyor ve badem çiçekleri üzerinde bülbüller şakıyordu. Hikâyeye böyle başlamak güzel olurdu, değil mi? Ama gerçek bu değil. Yalan söylemeye gerek yok.

Long’u ilk gördüğüm sabah, Yángyuè² ayında berbat bir gündü. Gökyüzü kara fırtına bulutlarıyla

1 Geleneksel Çin ay takviminde, mayıs dolunaydır. (Ed. N.)

2 Geleneksel Çin ay takviminde onuncu aydır. (Ed. N.)

doluydu çünkü az önce bardaktan boşanırcasına yağmur yağmıştı.

Onu, küçük Yang köyünün yakınlarında buldum. Kangxi İmparatoru'nun askerlerinin mızrakları gibi parıldayan uzun bambularla çevrili bir su birikintisinde yatıyordu.

Long o zaman bile çok büyük ve göbekliydi. Uzun kuyruğu, yanındaki su birikintisine giriyordu. Onun yüz yaşında bir ejderha olduğunu anlamak için çok zeki olmaya gerek yoktu.

Tepeden tırnağa çamur içinde olduğundan, üzerine kaplayan yapışkan çamuru yalayarak temizliyordu. Pençelerinden otların yeşili yükseliyor, karından muhteşem sarılar ve turuncular çıkıyordu; sanki çatlak derisinden, ateşten nehirler akıyor gibiydi. Hem güzel hem de korkunç bir yaratıktı çünkü kafası boynuzlarla taçlandırılmıştı.

Ancak beni en çok etkileyen şey, ağzından çıkan iki karış uzunluğundaki dişleri değil, kederli bir şekilde inlemesi ve pençeleriyle kayaları tırmalamasıydı. Onu hayretler içinde izliyordum: Sarı Nehir'den geçen kayıklardan biri kadar uzun bir

ejderha, oyuncağını kaybetmiş küçük bir çocuk gibi ağlıyordu.

Birdenbire, ormanın sessizliğine ve yapraklardan düşen yağmur damlalarına başka bir ses karıştı. Bu, yakınlardan gelen bir ağlama sesiydi. Yaratık, güzel mi güzel, zümrüt yeşili gözlerini açtı. Aniden yerinden kalktı, pençelerini kayalara sapladı ve derenin karanlık sularını geçmeye başladı. Onun heybetle süzüldüğünü gören bir kurbağa, kütüğün üzerinde vıraklamayı bırakıp nilüferlerin arasına saklandı.

Ejderha, büyük bir akça ağacın dibine ulaştığında ağlama sesinin geldiği çıkıntıyı gördü. Pençesiyle kundağın ipini çözdüğünde pamuk gibi beyaz, küçük eller anında burnuna doğru fırladı.

Kundağın içinde, kirli, çamurlu bezlere sarılmış bir kız çocuğu buldu. Küçük kafasında bir tutam siyah saç vardı ve küçük yüzünde, fırtınalı gecelerdeki deniz gibi karanlık, badem şeklinde iki göz parlıyordu.

Sonra hayvan, sinsi sinsi sağa sola bakıp kulak kesildi ancak etrafta sadece bebeğin ağlaması duyulabiliyordu.

“Mmm... Long...” dedi kendi kendine. “Belli ki bugün şanslı günündesin...”

Benim o sırada kanım dondu. Bu yaratık, bebeği oracıkta yiyecek miydi? Ancak sonra beni tamamen şaşırtan bir şey yaptı: Tırnağıyla bebeğin yanağını okşadı ve bebek sustu. Bunu, güzel kokulu bir şakayığın üzerine nazikçe konan bir arı gibi yapmıştı.

İşte o zaman, daha fazla kendimi tutamayıp araya girdim:

“Şey! Bakar mısın...”

Ejderha irkildi. Koca kafasını sağa sola çevirdi ama bambuların arasında ya da akça ağacın yanında kimseyi göremedi.

“Kim konuşuyor?” diye gürlledi, pençeleriyle kalyaları tırmalayarak. “Tanrılardan biri misin?”

İri gövdesiyle bebeği koruyordu ve her an saldırıma hazırды. Ağzının derinliklerinde, karnında uyuklayan alevlerin turunculuğu görünüyordu.

Korkunç bir alev fırlatıp beni tepeden tırnağa yakmadan önce aceleyle şöyle dedim: “Hayır, tanrılardan biri değilim! O kadar önemli biri değilim. Korkmana gerek yok. Sadece hikâyeni yazan kişiyim.”

Söylediklerim onu şaşırtmıştı.

“Neyimi yazan dedin?” diye cevap verdi.

“Evet, açıklaması zor ama dinle Long...”

“Adımı nereden biliyorsun?”

“Bir süredir seni gözlemliyorum da. Seni ağlar-ken...”

“Ah!”

Açıklamam onu sakinleştirmiş gibiydi ancak beni görebilmek için gözlerini kısarak sesimin geldiği yöne baktı. Görebildi mi bilmiyorum çünkü ejderhalar büyülu yeteneklere sahip olsa da beni görebilmesi kolay değildi. Ben daha çok ama çok küçük-tüm.

“Demin neden ağladığını sorabilir miyim?”

“Ağlamıyordum ki,” diye geçiştirdi.

“Ağlıyordun. Duydum seni.”

“Beni meşgul etme. Başka bir gün açıklarım, şu an çok meşgulüm.”

“Görüyorum. Bebekle ne yapacaksın?” diye sordum endişeli bir hâlde.

Sinsi sinsi güldü.

“Ne yapayım? Yiyeyim mi? Onu burada bırakayım da acımasız bir yaratık onu bulsun mu? Pençelerimin altında agulayan bu sevimli bebeğe bir şey

olmayacak. Onu yanımda götüreceğim, başka ne yapabilirim ki?”

Başka bir şey söylemedi. Bir sağa bir sola baktı ve etrafta başka kimsenin olmadığını gördü çünkü Yang'da herkes uyuyordu. Keskin pençeleriyle kundağı nazıkçe kavradı, aniden kanatlarını açıp, güçlü bir şekilde çırparak her yere çamur ve su sıçrattı. Sonra, bir sıçrayışta karanlık gökyüzünde uçmaya başladı.

Böyle bir şey yapmasını hiç beklemediğim için arkasından bağırdım.

“Beklesene!”

“Beni bulduysan takip de edebilirsin herhâlde.”

Hiç tereddüt etmeden kanatlarımı çırpıp elbette onu takip etmeye başladım. Sonuçta bir ejderhanın bir yaşındaki bebeği alıp gökyüzünde uçurması her gün rastlanan bir şey değil.

Bir saniye sonra, birinin güzel bir kız çocuğunu -kim bilir neden- bambu ağaçlarının yanına terk ettiği o küçük köyden uzaklaşmıştık.

Toprak, buram buram ıslak ot kokuyordu ve Long, kara bulutların arasında ateşten bir ok gibi uçuyordu. Demirhaneden yeni çıkmış demir gibi parlıyordu ve çok ama çok mutlu görünüyordu.

Nehirde sürüklenen zeytinli çiçeđi ne kadar
güzel! Burada insanların dünyasının
ötesinde, başka bir âlemdede yaşıyorum.

2

Wen'in büyümeye başladığı ve Long'la birlikte dünyayı, korsanları ve bulutları keşfetmek için yıllarca seyahat ettiklerini kısaca anlattığım bölüm.

Yángyuè ayının o hüzünlü sabahında Long, bebeği olağanüstü bir büyüyle meyve ağaçlarının yetiştiği, sürekli kar yağan yüksek bir dağa götürdü. Dağın dibinde büyük bir mağara vardı ve bir yanından akan su, büyük gri taşlardan oluşan bir yığınla örtülmüştü. Long, Kangxi İmparatoru'nun okçularının bronz oklarına benzeyen, yapraklarla kaplı bu büyülü yeri ikiye bölen küçük patikalardan birine indi. Bebeği yosunların üzerine yatırdı ve düşünceli bir şekilde onu izlemeye başladı.

“Tabii ya!” dedi kendi kendine. “Bir isim... Bir isme ihtiyacın var.”

Gözlerini kapatıp sadece ejderhaların yaptığı gibi derin bir şekilde düşünmeye koyuldu.

“Lian?” diye mırıldandı. “Yok. Mei? O da olmaz. Sana güzel ve anlamlı bir isim koymamız lazım.”